

Drodzy Bracia i Siostry!

Z radością przyjąłem zaproszenie do przewodniczenia celebracji eucharystycznej w Sanktuarium Najświętszej Maryi Panny *ad Rupes*, z okazji dorocznej pielgrzymki diecezjalnej. Pozdrawiam serdecznie Jego Ekszelencję Romano Rossi, waszego Biskupa, i dziękuję Mu za miłe słowa, które do mnie skierował. Pozdrawiam z wdzięcznością Ojca Generała Kazimierza Radzika i Radczynię Generalne Matki Natanaeli Bednarczyk, Przełożonych Zgromadzeń Świętego Michała Archanioła, na czele z Przełożonym wiceprowincji włosko-szwajcarskiej, z ks. Bogdanem Kalisztanem. Pozdrawiam Prezydenta Prowincji Viterbo, Prefekta, Komisarza i wszystkie obecne władze cywilne i wojskowe. Wszystkim Wam tu zebrany przekazuję moje braterskie pozdrowienie. Nade wszystko cieszę się, że mogę wyrazić bliskość Ojca Świętego Benedykta XVI, który jednoczy się duchowo z nami w tym dziękczynieniu. Z tej okazji Ojciec Święty przekazał swoje Błogosławieństwo Apostolskie, którego udzielię Wam, na zakończenie tej celebracji.

Radość, którą wyraziłem wypływa z faktu przebywania dzisiaj tutaj pośród Was, w Domu naszej Matki Niebieskiej, którego początki sięgają VI wieku i gdzie od niepamiętnych czasów napływają niezliczeni pielgrzymi, by składać dzięki za dary duchowe i materialne i przedstawiać Świętej Dziewicy swoje „potrzeby, modlitwy i błagania”, jak głosi starożytna modlitwa. W tym roku wasze pielgrzymowanie, dzięki różnym okolicznościom nabiera szczególnego znaczenia. Przed wszystkim, wpisuje się ono w przygotowanie do ważnego wydarzenia kościelnego, które będzie miało miejsce za miesiąc, z racji beatyfikacji 17 czerwca w Nepi, Czcigodnej Służebnicy Bożej Cecylii Eusepi.

Ponadto, w tym roku przypada setna rocznica przekazania tego Sanktuarium Stolicy Apostolskiej, której stało się dziedzictwem dokładnie w roku 1912, z woli ówczesnego biskupa Sutri i Nepi, J. E. Ks. Bpa Josefa Debing. Wspominamy również trzydziestą rocznicę obecności w tym miejscu Zgromadzenia Świętego Michała Archanioła, któremu Błogosławiony Jan Paweł II, dokładnie w 1982 roku, powierzył nad nim pieczę i troskę duszpasterską. Patrząc z wdzięcznością na te trzydzieści lat służby Zgromadzenia Michalitów, pragnę złożyć wyrazy szacunku i wdzięczności za gorliwe posługiwanie, jakie Zgromadzenia Świętego Michała Archanioła, męskie i żeńskie, wykonują zarówno tutaj, jak i w innych częściach Italii i świata (*także w diecezji Vercelli, której byłem arcybiskupem metropolitą*). Jest to dziękczynienie, które nabiera szczególnego znaczenia, ponieważ w tym roku przypada setna rocznica śmierci, – która miała miejsce 29 stycznia 1912 roku – Błogosławionego Bronisława Markiewicza, Założyciela Michalickich Zgromadzeń.

Wszystkie te okoliczności, które czynią dzisiejszą celebrację szczególnie uroczystą, pobudzają nas, do oddawania chwały Bogu za wielkie dzieła, których dokonał i wciąż dokonuje wśród nas. W czasie wielkanocnym, Kościół raduje się celebrowaniem Zmartwychwstania Pana, które objawiło światu oblicze Boga, Ojca Miłosierdzia. Jak pisze Jan Ewangelista «W tym objawiła się miłość Boga ku nam, że zesłał Syna swego Jednorodzonego na świat, abyśmy życie mieli dzięki Niemu» (1J 4, 9-10) . Rzeczywiście miłość Boża została nam objawiona w Męce, Śmierci i Zmartwychwstaniu Jezusa, który wyprowadził nas z niewoli grzechu i uczynił uczestnikami życia wiecznego. Jeśli pozostajemy w komunii z Jezusem, realizuje się w każdym z nas największe przykazanie, miłości wzajemnej, która przełamuje wszelkie bariery i czyni każdego człowieka bliźnim do miłowania.

Właśnie taką miłością, przeżyta w stopniu heroicznym, odznaczał się Bł. Bronisław Markiewicz, który ofiarował swoje życie Bogu i oddał się najbardziej ubogim, opuszczonym i zaniedbanym. Wśród tych ostatnich umiłował dzieci opuszczone, których pragnął zebrać jak największą liczbę, by poprzez Sakramenty ofiarować im miłość Boga i „zrekompensować” im miłość ojcowską, której być może nigdy nie poznali. Jak wiecie, już jako kapłan, przybył do Italii w 1885 roku by wstąpić do Rodziny Salezjańskiej i dwa lata później złożył na ręce Św. Jana Bosko, swoje śluby zakonne. Poświęcił się wielkodusznie formowaniu i wychowaniu wielu biednych i opuszczonych dzieci. Powróciwszy do Polski, aby podjąć obowiązki proboszcza, poświęcił swe życie Zakładowi, który zajmował się formacją biednej i opuszczonej młodzieży, by mógł je, jak zwykł mawiać „żywić na duszy i na ciele”, dając im nie tylko wsparcie materialne, ale przede wszystkim duchowe i moralne, wychowując chłopców by stawali się dobrymi chrześcijanami i przykładowymi obywatelami. W ten sposób powoli, z duchowości św. Jana Bosko, powstała nowa rodzina zakonna, której założenie, w posłuszeństwie, Błogosławionemu Bronisławowi podpowiadał Duch Święty. W momencie swego przejścia do życia wiecznego, na łożu śmierci, prosił swoich duchowych synów by wiernie trwali w miłości wzajemnej: «Miłujcie się wzajemnie – mówił – i umiłujcie z całej duszy to święte dzieło». Od wierności tej miłości, uzależniał powodzenie i Bożą pomoc, w prowadzeniu dalej tego dzieła.

Drodzy Przyjaciele, rocznica narodzin dla nieba waszego Założyciela, musi być impulsem dla jego synów duchowych, do umocnienia więzów braterskich i kontynuowania dzieła przez niego zapoczątkowanego, przez ponowne wyruszenie z zapalem do duszpasterskiego działania, według wzoru jego życia i śmierci w zjednoczeniu z Jezusem.

Naśladowując przykład papieża Leona XIII, który pod koniec XIX wieku powierzył opiece Świętego Michała Archanioła cały Kościół, Ojciec Markiewicz, obrał Księcia zastępów niebieskich, jako Patrona swoich dzieł i jako potężnego obrońcę, by opiekował się i strzegł od wszelkiego zła młodzież, którą wychowywał. Pisał on: «W chwilach tak trudnych należy mieć do pomocy w walce z przemożnymi potęgami zła więcej aniżeli jedno światło i jedną siłę nadprzyrodzoną. Wypada zatem w czasach obecnych zwrócić się ze szczególnym nabożeństwem i w sposób osobliwy do św. Michała Archanioła» (*Powściągliwość i Praca*, 1902). Te słowa są wciąż aktualne, tak jak wciąż aktualna jest ta misja! Naprzeciw demonowi, który bez wytchnienia, walczy by podbijać dusze, naprzeciw wciąż nowym niebezpieczeństwom, które zastawiają sidła na życie młodzieży i rodzin, zawołanie «*Któż jak Bóg*» staje się zaproszeniem do oddawania czci i chwały Bogu naszemu Stwórcy Jedynemu, który jest jej godzien, Jedynemu, dla którego warto ofiarować własne życie, Temu, który jako jedyny jest w stanie zrealizować nasze dobre zamiary.

Drodzy Przyjaciele, powtarzając życzenia przekazane Wam przez Ojca Świętego Benedykta XVI, z okazji roku jubileuszowego, zachęcam aby rok jubileuszu był dla waszych Zgromadzeń «okazją, by przybliżyć sobie raz jeszcze charyzmat życia waszego Założyciela, ideał życia zakonnego, by dokonać oceny wypełnianych zadań w perspektywie nowej ewangelizacji i aktualnych potrzeb» (*List Ojca Św. Benedykta XVI , 19 stycznia 2012*). Przyjmijcie to wyzwanie z wielką determinacją, przeżywając w pełni waszą ewangeliczną konsekrację, która się konkretyzuje w dziele nauczania, wychowania, formowania z odnowioną pasją, szczególnie w walce z ignorancją Prawd Bożych. Przypomniał to także Ojciec Święty w homilii w czasie Mszy Krzyżma w Wielki Czwartek tego roku, potwierdzając, że upowszechnia się

«analfabetyzm religijny, upowszechniającym się pośród naszego, tak bardzo inteligentnego społeczeństwa. Podstawowe elementy wiary, które w przeszłości znało każde dziecko, są coraz mniej znane. Lecz aby żyć i kochać naszą wiarę, aby móc kochać Boga, a więc stać się zdolnymi do słuchania Go we właściwy sposób, musimy wiedzieć, co Bóg nam powiedział; nasz rozum i serce muszą być poruszone Jego słowem»

W czasie liturgii dzisiejszej niedzieli wyraźnie brzmią słowa Jezusa, skierowane do każdego chrześcijanina: «To jest moje przykazanie abyście się wzajemnie miłowali, tak jak ja Was umiłowalem» (J15, 13) . Jeśli nauczymy się widzieć rzeczywistość oczami wiary i pozostaniemy wierni temu przykazaniu, miłość Boża będzie mogła dosięgnąć każdego człowieka. Stanie się ona dla nas i dla tych, do których jesteśmy posłani źródłem, sensem i celem życia.

W tym sanktuarium w Castel Sant'Elia poświęconym Najświętszej Maryi Pannie *ad Rupes*, w dzień, w którym przypada rocznica pierwszego objawienia Maryi w Fatimie, pragnę ponowić wobec was wszystkich zaproszenie do trwania w miłości Chrystusa na wzór Dziewicy Maryi, Matki Zbawiciela, której życie było naznaczone poszukiwaniem i pełnieniem woli Bożej, od Jej «*fiat*» w Nazarecie, aż po Kalwarię.

Czyniąc naszym, motto Błogosławionego Bronisława Markiewicza «Bóg ponad wszystko», prosimy o łaskę wierności wobec wzoru miłości Ojca niebieskiego, z pragnieniem wypełnienia wszystkiego czego on pragnie. Dla każdego z nas Królowa Apostołów niech będzie zawsze pewną Przewodniczką, szczególnie dla was, członkowie Zgromadzeń Michalickich.